

Afrika. Honger. Armoede. Maar klopt dat beeld. Op uitnodiging van de Osse stichting Sahelp, die dit jaar 30 jaar bestaat, ging Dtv in Burkina Faso kijken wat de stichting daar doet. Verslaggever Peter van der Wijst en cameraman Stephan Tax maakten er de vijfdelige tv-serie 'Welkom in Ouagadougou' van, die iedere zaterdag op Dtv uitgezonden wordt en via het kopje 'uitzending gemist' op deze site terug te zien is. Peter van der Wijst hield ook een dagboek bij.

zondag

Het eerste wat ik van Burkina Faso zie is stof. Vanuit het vliegtuigraampje zie ik het land snel naderen, maar grote stofwolken ontnemen het zicht. Het begint nu echt te kriebelen. Ik ben nog nooit in Afrika geweest en weet niet goed wat ik er van moet verwachten. Voor de douane staat een lange rij waar weinig beweging in zit. Het slechte humeur is op slag verdwenen als de douanier in mijn paspoort wijst op mijn geboorteplaats Nistelrode. Van Nistelrooy! Topspeler. Net als Van der Sar, vindt de man. Buiten staat Harrie van Rosmalen te wachten. Harrie is docent geotechniek en waterbouwkunde en bestuurslid van Sahelp. Hij zal ons de hele week rondleiden. Inmiddels is het donker geworden en kan ik nog steeds niets zien van het land. Eerst een hapje eten dan maar. In Le Moulin Rouge. Een restaurant waar het prima eten is. Het hotel is eenvoudig, maar prima. Op mijn hotelkamer zit een salamander. Slapen lukt niet. Maar dat heeft niets met de salamander te maken.

maandag

De wekker gaat vroeg: 6.30 uur. Ouagadougou bij daglicht ziet er vrolijk uit. De stad gaan we vandaag meteen verlaten. Op het programma staat de Association Nabasnoogo in Zorgho, tien jaar geleden opgericht door pater Jan Beekman. Zorgho is zo'n twee uur rijden naar het oosten. De weg is gloednieuw. Toch liggen er heel wat autowrakken in de berm. Oppassen dus. Chauffeur Omar is gelukkig vakkundig. In Zorgho is de ontvangst hartelijk. De 71-jarige Beekman doet goed werk. Zijn centrum bestaat uit een avondschool voor volwassenen, een bibliotheek, een internetcafé, studielokalen en een kleine kantoorboekhandel. Vol trots leidt hij ons rond. Met recht, want dankzij zijn inspanningen krijgen jaarlijks zo'n 175 mensen les. Van de hoogste klas behaalde vorig jaar vijftig procent van de leerlingen het diploma. Een mooi resultaat. Als we in het dorp zijn om wat te eten stapt net de burgemeester uit zijn grote Mercedes. De nieuwe burgemeester, schampert Jan. De vorige zit wegens corruptie in de gevangenis. Om 18.30 uur begint de avondschool. Een mooi gezicht, al die lokalen vol leergierige mensen. We blijven overnachten in Zorgho. Slapen lukt weer niet.

dinsdag

Ik krijg op mijn kop van Jan. Hoe haal ik het in mijn hoofd om elke dag Lariam te slikken tegen malaria. Dat hoeft echt maar één keer per week! Op het etiket staat 1 maal per dag 1 tablet, sputter ik nog tegen. Foutje van de dokter. In de bijsluiters staat inderdaad dat Lariam maar 1 keer per week hoeft worden ingenomen. Ik slik nu al vier dagen achter elkaar puur vergif. Geen wonder dat ik 's nachts geen oog dicht doe. Ik voel me direct een stuk beter nu ik weet waar het aan ligt. En dat is maar goed ook, want het wordt een drukke dag vandaag. Eerst staat een bezoek aan Bogré op het programma, even ten oosten van Zorgho, in het dorpje is natuurgenezer Mahamadi Sakandé werkzaam. Hij is specialist in het behandelen van allerlei botbreuken en fracturen. Van heinde en verre komen mensen voor zijn alternatieve behandeling. Gratis, want het is niet netjes om aan een gave geld te verdienen. De huisvesting van de patiënten is onlangs sterk verbeterd. Niet langer hoeven mensen in een lemen hutje te verblijven. Een man laat zien hoe hij door de natuurgenezer behandeld is. Hij heeft diepe putten in zijn benen. Maar hij kan weer lopen! Als dank voor het bezoek krijgen we twee kippen mee.

donderdag

In het westen van Burkina Faso ligt Bobo-Dioulasso (meestal afgekort tot Bobo), met 320.000 inwoners de tweede stad van het land. Het contrast met de hoofdstad is enorm. Bobo is minder hectisch en gehaast, ruimer opgezet en ziet er een stuk groener uit, tropisch bijna. Na een lange rit van 355 kilometer komen we pas laat in de middag aan. Sahelp werkt in Bobo samen met de Association Education Sans Frontieres (AESF). We hebben nog net tijd om een varkensfokkerij te bezoeken waar we de 14-jarige Kaboré Souleymane ontmoeten. Hij werkt op de boerderij en speelt djembé in een dansgroep die we morgen gaan zien. Ook maken we een voorlichtingsbijeenkomst mee voor meisjes tussen de 14 en 19 jaar over gedwongen huwelijk. Iets wat in Burkina Faso helaas nog steeds een groot probleem is. Voor het eerst hebben we een avondje vrij. We eten heerlijk in Les Bambous, waar later op de avond door een lokale band traditionele Afrikaanse muziek wordt gespeeld. Het lijkt wel vakantie.

vrijdag

Om voor het donker weer in Ouaga te kunnen zijn, moeten we uiterlijk om 14.00 weer op pad zijn. Het wordt daarom een drukke ochtend. We volgen een man die met een waterkar langs huizen gaat om huizen te bevoorraden, hebben een gesprek met Kaboré Souleymane die zijn woning laat zien waar hij met zijn hele familie woont en zien zijn dansgroep optreden. De kleding van deze dansgroep is gesponsord door Sahelp. De voorstelling is fantastisch. Helaas moeten we snel afscheid nemen, want we moeten weg. Net als op de heenweg stoppen we halverwege in Boromo. Daar is de kans namelijk groot dat we bij de rivier overstekende olifanten zien. Maar net als op de heenweg lopen we ze mis. Jammer. Even later maken we een sanitaire stop. We denken op een verlaten stuk weg. Maar schijnbaar uit het niets duiken overal kinderen op. Ze willen met ons op de foto. Dat mag. En of we een cadeautje hebben. Dat treft.

We hebben een doos pennen meegenomen om uit te delen. Maar dat had ik beter niet kunnen doen. Er wordt letterlijk om de pennen gevochten. Ik doe mijn best om ieder kind een pen te geven, om niemand te vergeten. De chauffeur maakt een eind aan de chaos. Ik zie dat sommige kinderen nog met legen handen staan en voel me daar heel rot om. Een simpel pennetje. Het liefste had ik ze de hele wereld willen geven. Ik ben er nog lang stil van. Het lukt net niet om voor het donker terug te zijn. We komen Ouaga binnen op het drukste moment van de week: spitsuur op vrijdagavond. Duizenden brommers zorgen niet alleen voor een chaotisch straatbeeld, maar ook voor een lucht die vergeven is van uitlaatgassen.

zaterdag

De vermoeidheid begint toe te slaan. Nog één werkdag. Vandaag staat Damkiéta op het programma, een klein dorp in de brousse waar een toneelgezelschap uit de hoofdstad een voorstelling geeft over de gevaren van aids. In het dorp is een unie van vrouwen actief die boter maakt van kariténoten. De boter wordt verkocht aan een groothandel en op de markt en zorgt voor een belangrijke inkomstenbron. Een meisje van 14 laat zien hoe de boter gemaakt wordt. Ook moet ze wat voor de camera zeggen. Maar omdat het hele dorp er zich mee bemoeit, wordt het haar al snel te veel. Huilend loopt ze weg. Haar moeder neemt het gesprek over.

Op de terugweg stoppen we een paar keer om wat baobabs te filmen. De reusachtige bomen, kenmerkend voor het landschap, zijn schitterend. Een verrassing: 's avonds komt Denise nog even langs om afscheid te nemen.

zondag

Harrie is in de nacht van zaterdag en zondag vertrokken naar huis. Stephan en ik staan er vandaag dus alleen voor. We doen het rustig aan. De dagen zijn voorbij gevlogen. Het lijkt al weken geleden dat we op bezoek waren bij Jan Beekman. En wat hebben we veel gezien en gedaan. Op het eerste gezicht lijkt Burkina Faso helemaal geen arm land. Mensen zijn er vrolijk en voedsel is er genoeg. Maar schijn bedriegt. Honger wordt er misschien niet geleden, maar de meeste mensen zijn er wel straatarm. Organisaties als Sahelp zijn hard nodig om projecten financieel van de grond te krijgen. Een waterpomp kost niet eens zoveel geld, maar maakt voor een dorp wel een wereld van verschil. Het is al vaker gezegd; een druppel op een gloeiende plaat helpt wel degelijk. En dat is echt zo. Sahelp laat het al dertig jaar zien. Om 21.30 uur 's avonds vliegen we terug naar Nederland. Het is heerlijk om weer naar huis te mogen, maar ik mis Burkina Faso nu al.